

Nerviosisme entre els clergues catòlics catalans

written by Llorenç Prats | 28 d'abril de 2020

La suposada data del 10 maig d'aixecament del confinament domiciliari general es viu amb nerviosisme entre el clergat catòlic català. Sense la proximitat física dels amics i feligresos que freqüenten les parròquies tota la piràmide de la seva acció pastoral (evangelització) queda en no res. I tot plegat amb l'agreujant de la manca d'ingressos que això provoca (almoïnes o col·lectes, bacines o passar el plateret, estipendis per comunions o funerals,...).

La quarantena de la covid19 ha superat qualsevol semblança amb la d'una suposada Quaresma viscuda amb la màxima exigència, i per això, en ambients catòlics circula amb convicció el lema pontifici de les tres R, "renúncia, resistència i resar", en el més pur estil cristià tradicional.

Evangelitzar, com acció de convenciment o d'apologia, suposa sortir a l'encontre de la gent, i la situació de confinament provocada per la pandèmia ho impedeix. Els damnificats catòlics, principalment clergues, per aquesta situació, per tant, es creu que siguin molts.

Els feligresos, per contra, han descobert i trobat recursos per a la seva vida espiritual al marge de les parròquies i dels bisbats. I així, d'una forma especial, els bisbes catalans resten muts i ignorats quan molts dels seus fidels només han topat, a la pràctica, amb les cadenes privades espanyoles de televisió per seguir els esdeveniments de la cristiandat o bé han recorregut a canals internacionals oferts directament des del Vaticà.

Per a Mn. Cort, des de la Basílica de la Concepció de Barcelona, és clar que la situació actual "requerirà esforços encara més grans que els que hem fet fins ara, tant de zel

apostòlic com de recursos” per a continuar en el propòsit de “transmetre la torxa de la fe”.

La situació de partida és que l'església catòlica catalana viu enmig de fortes contradiccions el seu esperit de pobresa quan per una banda demana que “cada feligrès reculli pel seu compte, i des de l'inici de la pandèmia, allò que cada diumenge sol destinar a la parròquia i, així que es pugui, ho lliuri com si es tractés de la col·lecta de les Misses dominicals” i de l'altra lliura mensualment desorbitades quantitats de diners destinades al canal 13TV o a la COPE les quals encara els fan més prescindibles, en un sentit permanent.

Tanmateix, no està clar que a partir del 10 de maig res substancial canviï pel panorama eclesial catòlic imperant fins ara, ja que es preveu un escenari certament desconegut: gent gran temerosa d'encomanar-se el covid19 si assisteix a les trobades religioses i molts d'altres que han descobert mil i un recursos per viure el sentit de la transcendència des de casa. El fantasma de temples catòlics buits i encara més tristos ja s'ha instal·lat a la ment dels seus administradors.

En aquest context, l'arquebisbe de Barcelona, també president de la Conferència de bisbes espanyols, ha dit que “estem desitjant poder tornar als temples” i que així ho està fent arribar al govern espanyol per a una ràpida solució de la situació actual i per poder tornar a la normalitat d'abans, en una impaciència desconeguda en una institució mil·lenària com poques.

L'església catòlica es val dels sacraments per vincular els feligresos a la seva institució, tal com sovint havia recordat el teòleg Jaume Botey. Els sacraments (baptisme, comunió, matrimoni,...) són la part més externa de la vida dels creients i el temps de confinament ha permès descobrir-ne la seva relativitat, tal com fa 500 anys el món reformat de Martin Luter (protestants) ja va predir, com aquest mateix teòleg

català havia explicat més d'una vegada.